

Το συνέδριο των βελγικών ξωτικών

Μεγάλη αναστάτωση επικρατούσε στη βελγική νεραϊδοχώρα, καθώς μαθεύτηκαν τα θαυμαστά κατορθώματα των ανθρώπων. Οι νέες εφευρέσεις για τις πτήσεις, τις καταδύσεις, τους αγώνες ταχύτητας και για άλλα πολλά ανέτρεπαν την παλαιά τάξη. Μέχρι τότε, μόνο τα ξωτικά μπορούσαν να πετούν στον αέρα σαν πουλιά ή να βουτούν κάτω από τα κύματα και να ταξιδεύουν στο βυθό σαν τα ψάρια. Μόνο οι νεραϊδες μπορούσαν να τρέχουν με την ταχύτητα του ανέμου ή να μεταφέρουν μηνύματα τόσο γρήγορα όσο η αστραπή. Τώρα, όμως, το ίδιο έκαναν και οι άνθρωποι, διασχίζοντας ηπείρους και ωκεανούς.

«Δεν θα αργήσουν να φτάσουν και στο φεγγάρι», είπε μια πονηρή νεραίδα, που δεν συμπαθούσε τους ανθρώπους.

«Αν οι άνθρωποι συνεχίσουν έτσι», επισήμανε μια άλλη, «τα παιδιά θα πάψουν να πιστεύουν σε εμάς. Θα χαθούμε από τα παιδικά δωμάτια και τα παραμύθια, και οι φίλοι μας, οι ζωγράφοι και οι παραμυθάδες, θα χάσουν τη δουλειά τους».

«Ξέρω γιατί γίνονται όλα αυτά», είπε μια σοφή νεραίδα. «Πριν από καιρό, οι άνθρωποι έπιασαν κάποια από τα εξυπνότερα ξωτικά, τα αιχμαλώτισαν και τα έβαλαν να κάνουν τις δουλειές τους».

«Δώσε μας ένα παράδειγμα», είπε μια άλλη δύσπιστη νεραίδα, που συχνά έπαιρνε το μέρος των ανθρώπων.

«Ζούσε κάποτε ανάμεσά μας ένα πολύ δυνατό ξωτικό, ο Στουμ. Όταν ήταν ελεύθερος, έκανε ό,τι ήθελε. Ανατίναζε πράγματα όποτε ήθελε για να διασκεδάσει και έκανε μεγάλη φασαρία όταν νευρίαζε. Οι άνθρωποι, όμως, τον αιχμαλώτισαν και τον έβαλαν μέσα σε λέβητες και σωλήνες. Τώρα, είναι αναγκασμένος να οδηγεί πλοία και μηχανές, άροτρα, αυτοκίνητα και βαγόνια και εφευρέσεις και μηχανήματα κάθε είδους. Τον αποκαλούν Ατμό. Δεν είναι πια ένας από εμάς, καθώς οι άνθρωποι τον παγίδευσαν και τον έκαναν ό,τι ήθελαν».

«Δεν θα υπάρχουν πια ξωτικά στη βελγική γη», είπε μια άλλη νεραίδα, έτοιμη να κλάψει.

Έπειτα από πολλές συζητήσεις, λοιπόν, κατέληξαν ότι μια αντιπροσωπεία έπρεπε να επισκεφτεί το βασιλιά των ξωτικών και να του ζητήσει να καλέσει σε σύσκεψη όλους τους υπηκόους του, κάθε είδους, για να δουν τι μπορεί να γίνει με το ζήτημα. Συμφωνήθηκε να γίνει το συνέδριο, στο Καμπούτερμπεργκ, κοντά στο Χελρόντε. Όλοι υποσχέθηκαν να αφήσουν κατά μέρος τις διαφωνίες τους και να ξεχάσουν τις διαφορές τους.

Πρόσκληση στάλθηκε σε όλα τα γνωστά ξωτικά στο Βέλγιο, από τη Φλάνδρα μέχρι το Λουξεμβούργο και από το Λίμπουργκ μέχρι το πεδινό Αινώ. Δεν ξέχασαν κανέναν.

Οι Μάνεκεν είχαν τριγωνικά κεφάλια και τα μάτια τους πάντα έλαμπαν. Έπειτα ήρθαν οι Καμπούτερ. Καθώς αυτοί οι τελευταίοι ζούσαν στο υπέδαφος, μέσα στα ορυχεία, δεν

Το συνέδριο των βελγικών ξωτικών

περίμενε κανείς να εμφανιστούν καλοντυμένοι και καθαροί. Οι Κλάμπερς ξεχώριζαν από όλους, χάρη στην κόκκινη φορεσιά τους από την κορυφή μέχρι τα νύχια. Οι περισσότεροι είχαν πράσινο πρόσωπο και χέρια.

Δεν επιτρέπονταν κόλπα και αστεία, σαν αυτά που κάνουν τα ξωτικά στους ανθρώπους, κατά τη διάρκεια του συνεδρίου. Δεν υπήρχαν μπανιέρες, ενυδρεία ή θαλασσινό νερό, οπότε δεν παρευρέθηκαν γοργόνες. Ούτε γίγαντες ήρθαν, γιατί δεν ζούσαν πια τόσο μεγάλα ξωτικά στο Βέλγιο. Έτσι, τουλάχιστον, έμαθε ο παραμυθάς αργότερα.

Ο πρόεδρος του συνεδρίου διέταξε να φύγουν από την αίθουσα όλοι οι άνθρωποι και κάθε είδους ξένοι και κλείδωσε την πόρτα, έτσι ώστε οι συζητήσεις να γίνουν μυστικά. Αυτή ήταν η μοναδική φορά που στο Βέλγιο δεν ήταν καλοδεχούμενος ο παραμυθάς.

